

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **G. A.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2018, č. j. 28 A 4/2017-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 5. 1. 2017, č. j. KUKHK-553/DS/2017/GL, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 8. 2016, č. j. MMHK/149057/2016, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 5. 2016, ve 12:38 hodin, v Hradci Králové, na třídě SNP, u domu č. 612, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Ječná ke křižovatce s ulicí Krátká, jako řidič motocyklu značky X, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, jež byla v daném

úseku dopravní značkou „B 20a“ stanovena na 30 km/h, po odečtu možné odchylky přesnosti měřicího zařízení (± 3 km/h), o 17 km/h.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud především shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným. Pokud jde o věcné námitky, zaprvé nepřisvědčil tvrzením, jimiž žalobce zpochybňoval správnost provedeného měření, jež měla být způsobena nedodržením předepsaného úhlu měření. Krajský soud uvedl, že žalobcem předkládaný výpočet je jen tvrzením a nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by prokazovaly jeho správnost. Předložený výpočet je založen na úvaze o umístění rychloměru, ten však vychází pouze z fotodokumentace vozidla. Přesné umístění rychloměru, jež by bylo zapotřebí pro provedení exaktního výpočtu, žalobci není známo; pouze z fotodokumentace není možné úhel měření přesně zjistit. To, že byl rychloměr nastaven správně, tj. že se měřené vozidlo nacházelo v radarovém svazku, správní orgán I. stupně ověřil pomocí šablony (pomůcky pro vyhodnocení měření). Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil nic, čím by správnost měření relevantně zpochybnil, bylo by podle krajského soudu nadbytečné provádět dokazování návodem k obsluze rychloměru a výsledkem strážníků, kteří jej obsluhovali. Další argumentaci, kterou správní orgány odůvodňovaly správnost provedeného měření, označil krajský soud za pouze podpůrnou a současně shledal, že správní orgán I. stupně vůbec neuvedl, že by v daném případě „nedošlo k reflexi“.

[4] Krajský soud rovněž neshledal, že by správní orgány pominuly žalobcem navržený důkaz, v důsledku čehož by mělo dojít k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány se k navrženým důkazům výslovně vyjádřily, další dokazování (zejména návodem k obsluze rychloměru) označily za nadbytečné, neboť posuzované jednání bylo spolehlivě zjištěno. Správní orgány přitom nejsou povinny vyhovět každému důkaznímu návrhu. Krajský soud dodal, že dokazování návodem k obsluze by bylo nadbytečné rovněž proto, že o jeho obsahu nebylo sporu; žalobce rozporoval správnost měření, nikoliv údaje uvedené v návodu k obsluze. Současně krajský soud označil za irrelevantní polemiku žalobce s jednotlivými dílčími úvahami správního orgánu I. stupně ve vztahu ke správnosti provedeného měření.

[5] Dále krajský soud nepřisvědčil námitce o porušení zásady zákazu dvojího přičítání, jehož se správní orgány měly dopustit při stanovování výše pokuty. Uvedl, že správní orgán I. stupně sice konstatoval, že žalobce mohl ohrozit ostatní účastníky provozu, že přestupek byl spáchán aktivním konáním a k jeho spáchání byl užit dopravní prostředek, a že bylo přihlédnuto k okolnostem, za kterých byl přestupek spáchán, tj. že žalobce v dotčenou dobu na dotčeném místě při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost, z ničeho však neplyne, že by tyto skutečnosti hodnotil jako přitěžující. Spíše se jednalo o obecnou charakteristiku závažnosti posuzovaného jednání.

[6] Pokud jde o námitku, že z odůvodnění výše uložené pokuty nelze zjistit, jaký vliv na ni mělo to které kritérium, krajský soud žalobci přisvědčil, že argumentace správního orgánu I. stupně je „poněkud chaotická“, a že měla být formulována přehledněji. Lze z ní však zjistit, že daný správní orgán jakožto přitěžující hodnotil opakovanou řidičskou

pokračování

nekázeň žalobce, a jakožto okolnost polehčující to, že žalobcovým jednáním nedošlo k přímému ohrožení jiných osob. Tomu odpovídá i výše pokuty, jež byla stanovena v polovině zákonné sazby, a je přiměřená.

[7] Krajský soud dále neshledal, že by správní orgány pochybily tím, že přihlížely i k zahlazeným přestupkům žalobce. Podle judikatury je totiž možné, aby správní orgány v rámci hodnocení osoby přestupce přihlížely i k přestupkům, které spáchal v minulosti. Nadto, žalobce měl v době rozhodování o přestupku v kartě řidiče evidovány tři přestupky nezahlazené, k nimž bylo možné přihlížet bez dalšího.

[8] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku, že ke změření došlo „na samé hranici platnosti“ příslušné dopravní značky, a že tato okolnost měla být zohledněna při úvaze o naplnění materiálních znaků přestupku a při úvaze o výši pokuty. Konstatoval, že se správní orgán I. stupně materiální stránkou přestupku zabýval; ta byla nepochybně naplněna, neboť žalobce ohrozil zájem společnosti na bezpečnosti provozu a zdraví osob pohybujících se na pozemních komunikacích. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgány měly zohlednit, v jakém úseku platnosti dopravní značky došlo ke změření. Žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil zásadně (o 17 km/h) a nešlo tak o situaci, kdy by přestupce překročil povolenou rychlost pouze nepatrně. Z fotodokumentace nadto nevyplývá, že by ke změření došlo na hranici platnosti dopravní značky; je naopak patrné, že ke změření došlo bezprostředně za zastávkou MHD, tedy právě v úseku, jež omezení rychlosti odůvodňuje.

[9] Krajský soud dále nepřisvědčil tvrzení, že správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly obsahem dodatkové tabulky, jež omezovala platnost příslušné dopravní značky. Žalobce totiž nic takového v průběhu správního řízení nenamítal a správním orgánům v tomto směru nevznikla žádná pochybnost. Ze záznamu o přestupku jasně vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v měřeném místě činila 30 km/h. Z pořízené fotodokumentace vyplývá, kde a kdy bylo měření provedeno, všechny údaje spolu navzájem korespondují. Dokazování tak nebylo v tomto ohledu třeba doplňovat. Krajský soud dále konstatoval, že pokud by se žalobce skutečně domníval, že dodatková tabulka omezovala platnost příslušné dopravní značky na dobu od 7 do 12 hod, namítl by to jistě již bezprostředně při sepisování záznamu o přestupku, či při prvním kontaktu se správním orgánem I. stupně. Nic takového žalobce neučinil a příslušnou námitku uplatnil teprve v žalobě. Krajskému soudu je nadto ze znalosti místních poměrů (budova krajského soudu se nachází nedaleko od měřeného místa) známo, že v daném úseku třídy SNP je místní úpravou omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/h, přičemž dodatková tabulka stanoví platnost tohoto omezení na dobu od pondělí do pátku, od 7 do 16 hodin, a současně mimo hlavní školní prázdniny, což souvisí s tím, že se v bezprostředním okolní měřeného místa nachází několik škol a zastávka MHD.

[10] Krajský soud dále neshledal „nepřípustnou participaci soukromé osoby na výkonu veřejné moci“, jež měla být dle žalobce dána tím, že rychloměr ověřil tentýž subjekt, který jej vyrobil a prodal městu Hradec Králové.

[11] Nepřisvědčil ani argumentaci o porušení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, k němuž mělo dojít tím, že nebylo prokázáno, že Městská policie Hradec

Králové, v souladu s listinou vymezující seznam míst, na nichž je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel, zaslala Policii ČR plán měření na příslušný týden. Uvedl, že smyslem daného požadavku je zabránit duplicitním měřením, jeho důvody jsou tak ekonomické. I pokud by tedy obecní policie Policii ČR plán měření předem nezaslala, nemělo by to vliv na zákonnost provedeného měření.

[12] Dále krajský soud přisvědčil žalobci, že žalovaný pochybil, nesdělil-li mu k jeho žádosti před vydáním napadeného rozhodnutí jméno oprávněné úřední osoby, která bude ve věci rozhodovat. Dospěl však k závěru, že se nejedná o procesní vadu, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k tomu, že žalobce byl vyzýván k doplnění blanketního odvolání s poučením, že nebude-li odvolání doplněno, žalovaný ve věci rozhodne postupem dle § 89 odst. 2 správního řádu, nemohl být žalobce vydáním napadeného rozhodnutí překvapen. Žalobce rovněž netvrdí podjatost oprávněné úřední osoby, pouze namítá, že neměl možnost tuto podjatost namítat.

[13] Krajský soud konečně neshledal, že by byl výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesrozumitelný v důsledku toho, že je v něm toliko uvedeno, že žalobce přestupek spáchal z nedbalosti, a nikoli již, zda se jedná o nedbalost vědomou nebo nevědomou. Uvedení formy zavinění (úmysl či nedbalost) je z hlediska požadavků plynoucích z § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) dostatečné. Za vadu krajský soud rovněž nepovažoval, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, že je se spácháním daného přestupku spojen také bodový postih. Ač má tento následek sankční povahu, nejedná se o sankci ve smyslu ustanovení § 11 přestupkového zákona.

[14] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Stěžovatel zaprvé brojí proti závěrům krajského soudu učiněným ve vztahu k namítané nesprávnosti měření, která měla být dle stěžovatele způsobena nedodržením předepsaného úhlu měření. Má za to, že krajský soud aproboval rozhodnutí, jež jsou založena na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Výpočet, který stěžovatel stran (ne)správnosti měření předložil, je odůvodněný a správní orgány jej nikterak konkrétně nezpochybily. Krajský soud jej označil za „vadný“, aniž by však jakoukoliv jeho vadu identifikoval. Není rovněž pravdivý závěr krajského soudu, že neexistují další okolnosti, způsobilé tvrzení stěžovatele o nedodržení předepsaného úhlu měření prokázat. Stěžovatel totiž na podporu daného tvrzení navrhoval provedení dokazování návodem k obsluze rychloměru a výsledkem strážníků, kteří rychloměr obsluhovali. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že mu nemohlo být známo přesné umístění rychloměru. V tomto ohledu vycházel z pořízené fotodokumentace – strážníci polohu rychloměru vyfotili, poloha rychloměru je tudíž jasně určitelná. Neobstojí ani závěr krajského soudu, že správné nastavení rychloměru lze poznat z pozice měřeného vozidla na snímku či pomocí šablony, kterou použil správní orgán I. stupně. Podle stěžovatele tomu tak není; zcela shodně by bylo možné tvrdit, že z přiložení šablony vyplývá, že úhel odklonu radarového svazku zachován nebyl. Stěžovateli je známo, že použitá šablona slouží k vyloučení reflexe, z ničeho však neplyne, že by sloužila také k ověření úhlu měření. Jím uváděné výtky tedy zpochybily správnost provedeného měření. Pokud by proti sobě stál závěr o správnosti

pokračování

měření učiněný na základě použití šablony a závěr o jeho nesprávnosti předkládaný stěžovatelem na základě jím uvedeného výpočtu, bylo by třeba doplnit dokazování, například o vyjádření Českého metrologického institutu či o výpovědi strážníků, kteří měření prováděli. Není rovněž pravda, že by správní orgán I. stupně nedovozoval, že nedošlo k reflexi. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nevysvětlil, proč považuje za irelevantní jeho polemiku „*s jednotlivostmi argumentace správního orgánu*“ (důraz na proškolení strážníka, nedodržení návodu k obsluze zohledněno odchylkou 3km/h, ověřený rychloměr).

[16] Dále stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány nepominuly jím navržené důkazy. Povinnosti provést důkaz se podle stěžovatele nelze zprostit obecným tvrzením o nadbytečnosti dalšího dokazování. V posuzované věci proti sobě stojí domněnka správních orgánů, že přiložení šablony prokazuje zachování předepsaného úhlu měření a na straně druhé stěžovatelem předložená seriozní, a ničím nezpochybněná, geometrická analýza. Za takové situace nebylo možné považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný a další důkazy označit za nadbytečné. Správní orgány tvrzení stěžovatele o nesprávném úhlu měření nevyvrátily a měly proto provést další dokazování.

[17] Za nesprávný považuje stěžovatel rovněž závěr krajského soudu, že se správní orgány nedopustily porušení zásady zákazu dvojího přičítání; příslušná část rozsudku není srozumitelná. Stěžovatel totiž nerozumí vyjádření krajského soudu, že správní orgán I. stupně sice přihlédl k okolnostem, za kterých byl přestupek spáchán (tj. že stěžovatel v uvedenou dobu na uvedeném místě překročil nejvyšší dovolenou rychlost, že přestupek spáchal aktivním konáním, na místě veřejnosti přístupném, a že k jeho spáchání užil dopravní prostředek), avšak nehodnotil je jako přítěžující okolnosti. Stěžovateli není zřejmé, jak je tedy daný správní orgán hodnotil, zda snad jako okolnosti polehčující či neutrální. Nadto je na první pohled zřejmé, že k příslušným skutečnostem přihlížel jako k okolnostem přítěžujícím. Pokud by však nebylo zřejmé, zda správní orgán I. stupně považoval dané okolnosti za přítěžující či polehčující, byla by důvodná žalobní námitka, že daný správní orgán neuvedl, jaký vliv měly jednotlivé okolnosti na výši uložené pokuty. Stěžovatel dále namítá, že pokud by byla uložena sankce řádně odůvodněna, mohl se v řízení před soudem domáhat jejího mimořádného snížení z důvodu aplikace novější právní úpravy.

[18] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku, že se překročení nejvyšší povolené rychlosti dopustil na samé hranici platnosti příslušné dopravní značky, a že tato okolnost měla být správními orgány zohledněna při úvaze o naplnění materiální stránky přestupku a při výměře pokuty. Nesouhlasí s krajským soudem, že materiální stránka přestupku nemusí být dána pouze v případě, kdy dojde k velmi mírnému překročení nejvyšší povolené rychlosti. Jednáním, při němž bude materiální aspekt chybět, je například také situace, kdy řidič překročí povolenou rychlost výrazněji, ale například pouhý jeden metr za dopravní značkou. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že k měření nedošlo v blízkosti příslušné dopravní značky. Muselo tomu tak být už proto, že těsně za měřeným motocyklem se nachází křižovatka.

[19] Stěžovatel rovněž tvrdí, že platnost dopravní značky, stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 30 km/h, byla omezena dodatkovou tabulkou, omezující sníženou rychlost jízdy pouze na dobu od 7 do 12 hod. Správní orgány se však obsahem dané dodatkové tabulky nezabývaly; je absurdní, aby teprve krajský soud konstatoval, že omezení rychlosti bylo podmíněno určitou denní dobou a tím, zda nejsou školní prázdniny. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že je mu obsah dané tabulky znám. Podstatný totiž není její současný obsah, nýbrž stav před třemi lety. Tvrzení stěžovatele o obsahu dané dodatkové tabulky nelze považovat za nevěrohodné jen proto, že jej neuvedl dříve. Správní orgány totiž ve sdělení obvinění ani ve svých rozhodnutích o jejím obsahu nic neuvedly, stěžovatel proto nemohl polemizovat s tvrzením, které neexistovalo. Bezprostředně na místě se stěžovatel k jejímu obsahu nevyjádřil, neboť si dopravní značky nevšiml či si nebyl jistý. Podle stěžovatele ke zrušení rozhodnutí žalovaného postačí, že příslušná značka byla opatřena doplňkovou tabulkou, kterou správní orgány pominuly a jejíž obsah je tak sporný.

[20] Konečně stěžovatel namítá, že měření bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. Policie ČR v listině, jíž Městské policii Hradec Králové ve smyslu uvedeného ustanovení určila místa, na nichž je obecní policie oprávněná rychlost vozidel měřit, uvedla, že na stanovených místech je možné měřit jen „za splnění následujících podmínek“. Jednou z těchto podmínek je, že obecní policie vždy nejpozději do pátku týdne předcházejícího měření zašle určenému útvaru Policie ČR plán měření na následující týden. Městská policie Hradec Králové tuto podmínku měření nesplnila. Krajskému soudu přitom nepřísluší posuzovat, zda se jednalo o podmínku pro Policii ČR zásadní či nikoliv. Postup v rozporu s danou podmínkou nelze ani zlehčovat tím, že jejím účelem bylo zamezit duplicitním měřením. I takový účel dané podmínky je legitimní a nelze jej pominout. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nebylo ani prokázáno, zda daná podmínka byla porušena, jelikož stěžovatel námitku o jejím porušení v řízení před správními orgány neuplatnil. Správní orgány jsou totiž povinny posuzovat zákonnost měření z úřední povinnosti.

[21] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se nesprávnosti provedení měření pro nedodržení úhlu předepsaného návodem k obsluze rychloměru. Podstatou příslušného kasačního bodu je náhled stěžovatele, že výpočtem a geometrickou analýzou, které předložil v řízení před správním orgánem I. stupně (za současného návrhu, aby bylo provedeno dokazování návodem k obsluze rychloměru a výsledkem strážníků, kteří měření provedli), účinně správnost měření zpochybnil. Současně se stěžovatel domnívá, že k ověření, zda byl předepsaný úhel měření dodržen, nemohlo sloužit přiložení kontrolní šablony na fotografii měřeného vozidla, jež je součástí záznamu o přestupku, k němuž přistoupil správní orgán I. stupně při ústním jednání.

pokračování

[25] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, obsahujícího fotografii měřeného vozu a údaje o provedeném měření, a ověřovací listu rychloměru (viz například rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z webu www.nssoud.cz). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům ustanovení § 3 správního řádu, tedy aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Právě tyto podklady (oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 2016/18726, záznam o přestupku z téhož dne obsahující rovněž požadovanou fotografii vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovací list užitého rychloměru č. 113/15 ze dne 24. 6. 2015), spolu s osvědčením Jiřího Ludvíka ze dne 21. 1. 2013 o oprávnění k obsluze užitého typu rychloměru (AD9T), tvořily základ pro zjištění skutkového stavu i v nynější věci.

[26] Uvedené podklady jistě nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřícím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření nicméně nepostačují teoretické úvahy, nepodložené žádnou konkrétní skutečností, indikující možnost, že by měření mohlo být stiženo chybou. Výsledky měření, pokud by při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, nemohou jako důkazy obstát, ke zpochybnění výsledku měření je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38).

[27] V nynější věci stěžovatel již v řízení před správním orgánem I. stupně prostřednictvím obecného zmocněnce namítl, že při měření nebyl dodržen předepsaný úhel odklonu osy záznamového zařízení od osy pohybu měřeného vozidla. Tuto námitku doplnil výpočtem a geometrickým znázorněním. Správní orgán I. stupně na tuto argumentaci bezprostředně reagoval a při ústním jednání dne 15. 8. 2016, jehož se stěžovatel, ani jeho tehdejší zmocněnec nezúčastnili, provedl dokazování průmětem kontrolní šablony (pomůcky výrobce rychloměru) do kopie záznamu o přestupku (viz č. l. 28 správního spisu). V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dále obsaženo vysvětlení tohoto kontrolního kroku, včetně z něho plynoucích závěrů (viz str. 4, třetí odstavec shora). Již s ohledem na uvedený postup správního orgánu I. stupně nemůže obstát tvrzení stěžovatele, že daný správní orgán k námitkám o nezachování předepsaného úhlu pouze opakoval, že *„úhel měření byl jistě správný, neboť strážníci obecní policie jsou nejpovolanější k provádění měření“* a že strážníci byli řádně proškoleni. Správní orgán I. stupně sice rovněž k daným námitkám (mj.) uvedl, že strážník obsluhující rychloměr, k tomu byl řádně proškolen a disponuje odpovídajícím osvědčením, jedná se však pouze o argumentaci podpůrnou. Těžiště zdůvodnění daného správního orgánu, že předepsaný úhel byl zachován, spočívá v užití kontrolní šablony. To ostatně správně uvedl již krajský soud (viz odst. 35 jeho rozsudku).

[28] Nejvyšší správní soud se obdobnými námitkami, jaké uplatňuje stěžovatel v nynější věci, týkajícími se přiložení kontrolní šablony na snímek měřeného vozidla, k němuž bylo správními orgány přistoupeno v reakci na matematické výpočty doplněné o jejich

geometrické zobrazení, předkládané osobami obviněnými ze spáchání přestupku, již opakovaně zabýval. Poukázat je možné kupříkladu na již výše jmenované rozsudky č. j. 10 As 36/2019-33, č. j. 6 As 182/2019-38, či rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41, respektive ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2020-39. Postup správních orgánů v nynější věci, a rovněž odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, je s touto rozhodovací praxí zcela v souladu. Nejvyšší správní soud totiž v citovaných rozhodnutích vyložil, že dodržení předepsaného úhlu lze jednoduše ověřit právě průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Naopak geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem (který zastupuje rovněž stěžovatele v nyní posuzované věci), přitom byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz odst. 33 a 34 rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38, a odst. 26 a 27 rozsudku č. j. 10 As 36/2019-33).

[29] Lze tak uzavřít, že námitka, dle které krajský soud aproboval rozhodnutí správních orgánů, ačkoliv nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci (ověření zachování předepsaného úhlu měření), není důvodná. Zachování předepsaného úhlu totiž bylo v souladu se závěry judikatury ověřeno užitím kontrolní šablony, která, navzdory tvrzením stěžovatele, právě k tomuto účelu slouží. S ohledem na uvedený závěr se již není třeba zabývat polemikou stěžovatele, že mu bylo známo přesné umístění rychloměru. Nelze ani přisvědčit námitkám o nutnost provést i další dokazování. Stěžovatelova polemika ze závěry krajského soudu o nadbytečnosti dalšího dokazování totiž vychází z mylného náhledu, že zachování předepsaného úhlu měření nebylo užitím šablony dostatečně zjištěno.

[30] Pokud jde o dílčí námitku, dle které není pravdivé tvrzení krajského soudu, že správní orgán I. stupně z užití šablony nedovožoval, že nedošlo k reflexi, stěžovateli je třeba přisvědčit, že tento orgán skutečně v souvislosti s vysvětlením užití kontrolní šablony uvedl, že se v radarovém svazku nenachází žádný předmět nebo překážka, která by mohla způsobit reflexi a měla tak možný vliv na měření (viz str. 4, třetí odstavec jeho rozhodnutí). Tato dílčí nesprávnost v napadeném rozsudku však není důvodem pro jeho zrušení. Jak sám stěžovatel podotýká, že by mohlo dojít k reflexi, vůbec nenamítal, nýbrž zpochybňoval zachování předepsaného úhlu měření. To, že tento úhel byl zachován, přitom bylo užitím šablony ověřeno. Na tom nic nemění skutečnost, že se správní orgán I. stupně současně vyjádřil k absenci rizika reflexe.

[31] Nedůvodná je rovněž dílčí námitka, že není zřejmé, proč krajský soud označil za irelevantní stěžovatelovu argumentaci „*s jednotlivostmi argumentace*“ správního orgánu I. stupně (proškolení strážníka a zohlednění odchylky 3 km/h, viz str. 5, odstavec třetí správního rozhodnutí). Krajský soud v odstavci 34 napadeného rozsudku vysvětlil, že klíčovým důkazem, jímž bylo ověřeno zachování předepsaného úhlu, bylo užití kontrolní šablony; další argumentace, kterou správní orgán I. stupně tento postup doplnil (tj. zejména poukaz na řádné proškolení strážníků k obsluze příslušného typu rychloměru, na to, že dílčí nepřesnosti měření jsou zohledněny odchylkou $\pm 3\text{ km/h}$ od naměřené rychlosti, a na ověření užitého rychloměru) je pouze argumentace podpůrná. Není tedy pravda, že by krajský soud svůj závěr nikterak nevysvětlil. Rovněž věcně nemá tento soud

pokračování

vůči uvedenému posouzení žádné výhrady. S ohledem na to považuje rovněž za nadbytečné provádět navržené dokazování vyjádřeními Českého metrologického institutu (která nadto stěžovatel nepředložil) k tomu, zda rychloměr disponuje funkcí, která by odhalila nesprávnost měření a k vyjasnění toho, k čemu slouží povinnost zohlednit odchylku $\pm 3\text{km/h}$ od naměřené rychlosti. V posuzované věci bylo zpochybněno zachování předepsaného úhlu měření; to bylo ověřeno užitím kontrolní šablony. Provedení navržených důkazů na tomto závěru není způsobilé čehokoli změnit.

[32] Kasační soud dále nepřisvědčil námitce, že správní orgány při ukládání sankce porušily zásadu zákazu dvojího přičítání. S touto otázkou se srozumitelně vypořádal již krajský soud. Přisvědčit nelze ani související (alternativní) námitce o nedostatečném odůvodnění výše uložené pokuty v důsledku neuvedení, jaký vliv (pozitivní či negativní) měly na stanovenou výši pokuty jednotlivé skutečnosti.

[33] Podle § 12 odst. 1 přestupkového zákona se při určení druhu sankce a její výměry *přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohybkům a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

[34] V nynější věci je odůvodnění výše uložené sankce v rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsaženo, a to na jeho str. 6 a 7 (rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu žádné další odůvodnění neposkytuje, to nicméně odpovídá skutečnosti, že stěžovatel proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil blanketním odvoláním). Již z tohoto důvodu je nepřiléhavý odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30. V tomto rozhodnutí se totiž tento soud vyjadřoval k situaci, kdy v rozhodnutí správních orgánů úvahy ohledně zákonných kritérií naprosto scházely, neboť správní orgán I. stupně v dané věci k uložené sankci neuvedl ničeho a žalovaný se omezil pouze na konstatování, že uložená sankce je zcela přiměřená a důvodná. Jednalo se tak o situaci, kdy správní orgány neučinily ani alespoň základní úvahy ohledně výše ukládané pokuty (viz odstavce 27 a 28 daného rozsudku). Tak tomu v nynější věci není.

[35] Přílehlavý není rovněž odkaz na rozsudek tohoto soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-32. V odkazované věci se jednalo o situaci, kdy správní orgány jakožto k přitěžující okolnosti přihlédly k tomu, že pachatel správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uvedl jako osobu odpovědnou za posuzované jednání člověka, který byl době spáchání správního deliktu hospitalizován a následně zemřel. V daném případě tento soud shledal, že příslušná argumentace pachatele správního deliktu byla součástí jeho procesní taktiky, která byla jeho právem a kterou nebylo možno považovat za přitěžující okolnost, k níž by mělo být přihlíženo při ukládání sankce (viz odst. 14 daného rozsudku). Ani o takovou situaci se v nynější věci nejedná. K způsobu procesní taktiky (obhajoby) stěžovatele správní orgány při úvaze o výši sankce nikterak nepřihlížely.

[36] V nyní posuzované věci je z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznatelné, že daný správní orgán považoval posuzovaný přestupek za středně závažný, v důsledku čehož stěžovateli uložil pokutu v polovině zákonné sazby. Takové úvaze koresponduje fakt, že identifikoval jednu přitěžující a jednu polehčující okolnost

(ač je tak výslovně neoznačil, k tomu viz níže). Jak již vyložil krajský soud, správní orgán I. stupně na straně jedné ve prospěch stěžovatele přihlížel k tomu, že posuzovaným jednáním došlo „pouze“ k riziku ohrožení ostatních účastníků provozu, nedošlo však k ohrožení žádné konkrétní osoby. Z hlediska kritéria „následků“ (§ 12 odst. 1 přestupkového zákona) tak zjevně správní orgány hodnotily posuzovaný přestupek jaké spíše méně závažný. Na straně druhé však shledaly, že jeho závažnost zvyšuje skutečnost, že stěžovatel má již v kartě řidiče evidováno celkem 9 záznamů, z toho v případě 6 se jedná o překročení nejvyšší povolené rychlosti (zohlednily tedy kritérium osoby pachatele ve smyslu § 12 odst. 1 přestupkového zákona).

[37] Přisvědčit nelze dílčí námitce stěžovatele, že správní orgány musí v případě okolností, k nimž přihlížejí při úvaze o výši sankce, (výslovně) uvést, zda se jedná o skutečnosti pozitivní či negativní (tj. přítěžující či polehčující). Taková povinnost z § 12 přestupkového zákona nevyplyvá. Postačí tak, pokud správní orgány srozumitelně popíší, ke kterým skutečnostem při ukládání sankce přihlížely a lze-li z logiky věci dovodit, jak je vyhodnotily (viz odstavec 42 rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 9 As 246/2019-58, a další rozhodnutí tam uvedená).

[38] Stěžovateli je ovšem třeba přisvědčit v tom, že správní orgán I. stupně v části věnované odůvodnění výše ukládané sankce dále uvedl, že stěžovatel přestupek spáchal aktivním jednáním na místě veřejnosti přístupném, k jeho spáchání užil dopravní prostředek, a že přestupek spáchal tím, že v uvedenou dobu na uvedeném místě při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Tyto skutečnosti vskutku ničeho o *závažnosti* posuzovaného jednání nevypovídají, neboť se jedná o skutečnosti, v důsledku nichž byla naplněna skutková podstata příslušného přestupku, a jež jsou tedy v případě příslušného přestupku z povahy věci přítomny vždy. Pokud by správní orgány k těmto okolnostem přihlížely jako k okolnostem přítěžujícím, mohlo by to skutečně vést k porušení zákazu dvojího přičítání. K tomu však v posuzované věci nedošlo. Ač totiž správní orgán I. stupně použil uvedené formulace, z uvedených okolností pro stěžovatele (na rozdíl od případů řešených v rozsudcích ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, na něž stěžovatel odkazuje) nedovozoval žádný zvláštní nepříznivý (ani příznivý) následek (viz obdobně rozsudek ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42). Právě to se pokusil stěžovateli již vysvětlit krajský soud v části odůvodnění, kterou stěžovatel označuje za nesrozumitelnou (viz odstavec 41 rozsudku krajského soudu). Stěžovatelův náhled o její nesrozumitelnosti však vychází z mylného přisvědčení, že správní orgán I. stupně příslušné okolnosti musel považovat buď za přítěžující či za polehčující. Podle Nejvyššího správního soudu jdou uvedené formulace spíše na vrub poněkud neobratné snaze správního orgánu I. stupně obsáhnout veškerá kritéria demonstrativně vypočtená v § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tedy i ta (způsob spáchání přestupku; okolnosti, za nichž byl spáchán; míra zavinění; pohnutky pachatele), u nichž daný správní orgán neshledal žádné zvláštní kvalitativní a obdobné aspekty, jež by posuzované jednání činily méně či více závažným.

[39] Ve vztahu k posuzovanému žalobnímu bodu tak lze ve shodě s krajským soudem uzavřít, že správní orgány odůvodnily uloženou pokutu dostatečně, aniž by se přitom dopustily porušení zákazu dvojího přičítání.

pokračování

[40] Důvodná není dílčí námitka stěžovatele, že „*pokud by byla sankce odůvodněna řádně, žalobce by se mohl domáhat jejího mimořádného snížení i v řízení před soudem z důvodu aplikace novější právní úpravy*“, učiněná za současného odkazu na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. S ohledem na závěry daného rozhodnutí kasační soud posoudil, zda pro stěžovatele není nová úprava příznivější (a neměla tedy být *ex officio* předmětem posuzování krajským soudem).

[41] Stěžovatel se porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. téhož zákona, za což mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. Stěžovatel se zjevně dovolává úpravy obsažené v § 44 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), o mimořádném snížení výměry pokuty. Toto ustanovení by v zásadě bylo možné považovat za právní úpravu, která je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/20118-45). Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by však připadalo v úvahu pouze v případě, na který by dané ustanovení alespoň teoreticky vůbec mohlo dopadat. Stěžovatel neuvádí, které z liter ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky by mělo v jeho případě přicházet v úvahu, a ani kasační soud nehledává, že by posuzovaný případ bylo možné (s ohledem na výše konstatované okolnosti případu) podřadit pod některou z okolností předvídaných § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tato námitka tak není důvodná.

[42] Další skupina kasačních námitek se týká posouzení materiální stránky daného přestupku. Stěžovatel má za to, že správní orgány měly při úvaze o naplnění této stránky přestupku zohlednit, že ke změření rychlosti došlo těsně za dopravní značkou stanovující nejvyšší povolenou rychlost, přičemž krajský soud tento deficit napadeného rozhodnutí ve svém rozsudku nezohlednil.

[43] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že z fotografií, jež jsou součástí správního spisu, vyplývá, že ke změření rychlosti skutečně došlo poměrně blízko za příslušnou dopravní značkou (s ohledem na další okolnosti případu – viz dále – je přesná vzdálenost irelevantní, není proto třeba se jí zabývat). To však ještě neznamená, že v posuzovaném případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

[44] Jak správně uvedl krajský soud (a jedná se přitom o citaci z rozsudku tohoto soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, jehož se sám stěžovatel dovolává), jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech rovněž materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. To však ještě neznamená, že by k naplnění materiální stránky přestupku muselo dojít vždy, kdy jsou naplněny znaky formální. K okolnostem jednání, které naplňují formální znaky přestupku, se totiž mohou přidružit další okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen chráněný zájem.

[45] Stěžovatel uvádí, že pokud řidič pouhý jeden metr za dopravní značkou omezující nejvyšší povolenou rychlost (zde 30 km/h) jede stále rychlostí dle obecné právní úpravy

(tj. 50 km/h), bude takové jednání *zpravidla* materiální aspekt přestupku postrádat. Odkazuje přitom na názor vyslovený v rozsudku tohoto soudu č. j. 5 As 104/2008-45.

[46] Tomuto náhledu nelze přisvědčit, neboť nejenže nic takového z daného rozsudku nevyplývá, ale předestřený paušalizující náhled (tj. bude-li dána určitá typová skutková okolnost, bude to mít povětšinou za následek absenci materiálních znaků přestupku), je s jeho závěry v rozporu. Nejvyšší správní soud v daném rozsudku naopak vysvětlil, že okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány v každém konkrétním případě individuálně a nelze vyslovovat žádné apodiktické závěry o tom, že například míra společenské nebezpečnosti v případě určitého překročení nejvyšší povolené rychlosti je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco v případě jiné hodnoty překročení rychlosti se již o přestupek jedná. Tento výklad lze zcela analogicky vztáhnout na situaci, kdy subjekt překračující nejvyšší povolenou rychlost bude změřen v poměrně krátké vzdálenosti za dopravní značkou, která nejvyšší povolenou rychlost v příslušném úseku stanovuje. Ani v případě takové okolnosti nelze *paušálně* konstatovat, že materiální stránka přestupku absentuje (či zpravidla bude scházet), nýbrž je třeba posoudit individuální okolnosti konkrétního případu.

[47] Zcela v intencích tohoto výkladu postupoval krajský soud v nynější věci. Není přitom pravdivé tvrzení stěžovatele, že by konstatoval, že materiální znak přestupku může absentovat toliko u velmi mírného překročení nejvyšší povolené rychlosti. Taková argumentace se v napadeném rozsudku nenachází. Krajský soud pouze příkladmo zmínil, že o absenci materiální stránky by bylo možné uvažovat za situace, kdy by došlo k nepatrnému překročení nejvyšší povolené rychlosti těsně za dopravní značkou (což ovšem zjevně není nynější případ). Není však pravda, že by krajský soud zohledňoval pouze rychlost, jež byla stěžovateli naměřena, nýbrž zohlednil i další okolnost posuzovaného případu (kterou stěžovatel přehlíží). Kromě toho, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost (30 km/h) poměrně výrazně (47 km/h), totiž krajský soud poukázal na fakt, že se stěžovatel tohoto jednání dopustil v bezprostřední blízkosti zastávky MHD. Za takové situace nebylo možné dospět k závěru, že by jednání žalobce nepředstavovalo ohrožení chráněného zájmu, jímž je mj. zájem na bezpečnosti nejen ostatních účastníků provozu, ale i osob pohybujících v bezprostředním okolí komunikace, či při jejím přecházení přímo po ní. Nad rámec okolností, na které poukázal krajský soud, je třeba při úvaze o materiální stránce přestupku přihlídnout rovněž k tomu, že stěžovateli byla naměřena uvedená rychlost též v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce, kdy z fotodokumentace (viz č. 1. 5 správního spisu) je současně patrné, že další přechod následoval poměrně záhy. V daném úseku pozemní komunikace tak je možné očekávat, jak s ohledem na zastávku MHD, tak k ní směřující přechod pro chodce, vyšší výskyt chodců. S ohledem na tyto okolnosti krajský soud zcela správně uzavřel, že to, v jaké vzdálenosti od dopravní značky stanovující nejvyšší povolenou rychlost, došlo k jejímu překročení, není okolností, která by byla způsobila vyloučit ohrožení chráněných zájmů. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že materiální stránka byla v případě posuzovaného jednání naplněna.

[48] Nepravdivé je pak i související tvrzení stěžovatele, že se posouzení materiálního znaku přestupku nevěnoval správní orgán I. stupně. Již krajský soud stěžovatele v tomto směru odkázal na str. 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde byla daná otázka posouzena. Za situace kdy správní orgány neshledaly, že by vzdálenost místa změření od

pokračování

příslušné dopravní značky byla okolností vylučující porušení či ohrožení chráněných zájmů, nebyl dán důvod, aby to výslovně uváděly, a to zejména se zřetelem na fakt, že stěžovatel nic takového nenamítal a s výjimkou námitky nesprávnosti měření v důsledku nedodržení předepsaného úhlu, zůstal v průběhu správního řízení zcela pasivní. Správní orgány tak nemohly reagovat na námitku, která nebyla uplatněna. Z hlediska závěrů rozsudku č. j. 5 As 104/2008-45, jichž se stěžovatel dovolává, je podstatné, že se správní orgány otázkou naplnění materiálních znaků zabývaly. Nebyly však při této úvaze povinny předjímat veškeré námitky, které by snad stěžovatel mohl uplatnit.

[49] Stěžovatel dále namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pokud jde o nejvyšší povolenou rychlost v měřeném úseku. Zatímco správní orgány vycházely z toho, že v příslušném místě byla dopravní značkou „B 20a“ stanovena nejvyšší povolená rychlost 30 km/h, podle stěžovatele zde byla s ohledem na dodatkovou tabulku k příslušné dopravní značce, omezující její časovou platnost, vzhledem k času měření (denní době) nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Toto tvrzení ovšem uplatnil stěžovatel poprvé až v žalobě. Ve správním řízení zůstal, s již konstatovanou výjimkou námitky o nedodržení předepsaného úhlu měření (uplatněnou ještě před rozhodnutím správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nezúčastnil se ústního jednání a podal pouze blanketní odvolání

[50] K otázce nových skutečností v oblasti přestupků, které jsou poprvé tvrzeny až v řízení u krajského soudu, rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, uvedl, že *„je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v řízení před krajským soudem použil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné“*. K zodpovězení otázky, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy nových důkazů přípustné, rozšířený senát uvedl, že *„[v] rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu)“*.

[51] Není tedy pochyb o tom, že i za situace, kdy je obviněný v řízení o přestupku pasivní, jsou správní orgány povinny opatřit dostatečné množství důkazů, které přestupek, který je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. Právo obviněného mlčet ovšem nelze vykládat jako povinnost správního orgánu „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná tvrzení, která by mohl uplatnit na svou obhajobu, a vypořádat se s nimi (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Shromáždí-li tedy správní orgány takovou sadu důkazů, *„z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. [...]“*. Dospěje-li tak krajský soud k závěru, *„že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná*

nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit.“ (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu č. j. 10 As 24/2015-71, důraz doplněn).

[52] Jak přitom již bylo uvedeno výše, judikatura dovodila, že k prokázání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *zpravidla* postačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Ze správního spisu v nyní projednávané věci se podává, že tyto důkazní prostředky byly ve správním řízení opatřeny a správní orgán I. stupně z nich při rozhodování vycházel.

[53] Stěžovatel zůstal v odvolacím řízení o své vůli pasivní a polemiku stran nejvyšší povolené rychlosti v měřeném úseku uplatnil teprve v žalobě. Ve světle uvedených judikатурních závěrů tak obstojí argumentace krajského soudu, který stěžovatelem předkládanou verzi o odlišné hodnotě nejvyšší povolené rychlosti shledal nevěrohodnou. Kasační soud se ztotožňuje s náhledem krajského soudu, že pokud by se stěžovatel skutečně domníval, že žádnou povinnost neporušil (neboť byl přesvědčen, že byl oprávněn jet rychlostí až 50 km/h), logicky by takovou obranu uplatnil bezprostředně na místě po sdělení podezření ze spáchání přestupku. Případně, pokud měl *pochybnosti* o nejvyšší povolené rychlosti (jak naznačuje), vyzval by zasahující strážníky, aby bezprostředně příslušnou dopravní značku zkontrolovali či ho k ní zavedli, ukázali mu ji. Stěžovatel však nic takového na místě nenamítal. Nevěrohodné je rovněž tvrzení stěžovatele, že místo prozkoumal před sepisem žaloby a při té příležitosti si povšiml dodatkové tabulky. Kromě toho, že tato argumentace je rozporná s argumentací, již stěžovatel zpochybňuje sdělení krajského soudu o obsahu dodatkové tabulky s tím, že podstatný není její obsah ke dni rozhodnutí soudu (tedy sám se dovolává údajného obsahu dodatkové tabulky k únoru 2017, kdy byla podána žaloba, ač přestupek byl spáchán v srpnu roku 2016), věrohodnost tvrzení stěžovatele snižuje rovněž skutečnost, že prostřednictvím svého zmocněnce ještě před rozhodnutím správního orgánu I. stupně nahlédl do správního spisu a přitom mu byly předány kopie listů 1 až 10 správního spisu, tedy včetně fotodokumentace pořízené strážníky na místě (č. l. 5 správního spisu). Součástí této fotodokumentace je rovněž fotografie příslušné dopravní značky („B 20a“) včetně její dodatkové tabulky (jejíž obsah na fotografii není čitelný). Pokud by tak měl stěžovatel skutečně relevantní pochybnosti o tom, jaká nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku platila, lze se rozumně domnívat, že by takovou námitku uplatnil již v řízení před správním orgánem I. stupně, případně nejpozději v odvolání; nic takového však neučinil. Lze rovněž pochybovat o tom, že pokud by se stěžovatel, případně jeho právní zástupce, před sepisem žaloby vydali zkontrolovat místo měření a zjistili by, že podle dodatkové tabulky se platnost příslušné dopravní značky vztahovala pouze na dobu od 7 do 12 hod, tuto tabulku by si nevyfotografovali a pořízenou fotografii k prokázání svého tvrzení nepřiložili k žalobě.

[54] S ohledem na uvedené se tak tvrzení, že příslušná dodatková tabulka omezovala nejvyšší povolenou rychlost na 30 km/h v příslušném úseku pouze na dobu od 7 do 12 hodin, jež stěžovatel poprvé uplatnil teprve v řízení před soudem, jeví rovněž kasačnímu soudu jako účelové a nevěrohodné. Vzhledem k tomu, že správní orgány současně dostály své povinnosti řádně zjistit skutkový stav a obstaraly standardní důkazní prostředky, lze uzavřít, že posuzovaná kasační argumentace není důvodná.

pokračování

[55] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčil ani námitce, že měření bylo nezákonné, neboť bylo Městskou policií Hradec Králové provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.

[56] Podle tohoto ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. Obecní policie je tuto činnost oprávněna vykonávat výhradně na místech určených Policií ČR, přitom postupuje v součinnosti s Policií ČR. Měření prováděné obecní policií je tak podmíněno (pouze) tím, že může být prováděno pouze na místech výslovně určených Policií ČR.

[57] Listina, jíž byl Městské policii Hradec Králové, která provedla posuzované měření, určen příslušným odborem Policie ČR takový seznam míst, je součástí správního spisu (viz č. 1. 7). Jedná se o dokument ze dne 12. 2. 2016, č. j. KRPH-13203-1/ČJ-2016-050206, označený jako „*Seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Hradec Králové, dle § 79a zákona č. 361/2000 Sb. - stanovisko*“. Jedním z míst, které jsou v tomto dokumentu určeny, je mj. „*KMS Slezské předměstí – tř. SNP – pouze v úseku, kde je místní úpravou omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/h. (důraz doplněn soudem)*“ Není přitom sporu, že posuzované měření bylo provedeno v tomto úseku, proti tomu ostatně nebíží ani stěžovatel. Není tudíž sporné, že měření bylo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu provedeno na místě určeném Policií ČR. Již na základě toho lze uzavřít, že měření bylo provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť jedinou podmínkou, které dané ustanovení pro měření obecní policií stanoví, je právě to, že tak může činit výlučně na místech určených Policií ČR.

[58] Stěžovatel se dovolává úvodního odstavce uvedeného dokumentu, podle něhož „*Policie České republiky [...] určuje [...] seznam míst, kde bude prováděno měření rychlosti vozidel Městskou policií Hradec Králové za splnění následujících podmínek. (důraz doplněn soudem)*“ Konkrétně poukazuje na zdůrazněná slova o tom, že na určených místech je možné měřit pouze za určitých podmínek. Dovojuje přitom, že takovou podmínkou je i požadavek Policie ČR uvedený na samém konci daného dokumentu, podle něhož „*pro zabránění duplicitního měření rychlosti v jednom úseku a na základě předchozí domluvy s pracovníkem pověřeným k vedení dopravního družstva Městské policie Hradec Králové [Policie ČR] žádá o zasílání Vašeho plánu měření rychlosti na kalendářní týden, vždy do pátku týdne předcházejícího na adresu [...]*“. Takový náhled je však mylný. Uvedený požadavek Policie ČR na Městskou policii Hradec Králové vůbec nepatří mezi podmínky avizované v úvodu daného dokumentu. Tím spíše se pak ani nejedná o podmínku ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu (viz též argumentace uvedená v předchozím odstavci).

[59] Ze způsobu, jakým jsou v daném dokumentu vymezena místa, na nichž je Městská Policie Hradec Králové oprávněna měřit rychlost, je patrné, že podmínky avizované v úvodu daného dokumentu se vztahují právě k určení těchto míst. Upřesňují totiž blíže, ve kterých konkrétních částech vyjmenovaných ulic města Hradec Králové je jeho obecní policie oprávněna měřit rychlost. Kupříkladu tak daná obecní policie není oprávněna provádět měření na celé třídě SNP, ale pouze v tom jejím úseku, kde je místní úpravou omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/h. Tato specifikace konkrétní části dané ulice je příkladem oné podmínky, za jejíhož splnění je Městská policie Hradec Králové oprávněna měřit rychlost.

[60] Jak tedy zcela správně uvedl krajský soud, otázka zda obecní policie předem zaslala na určený e-mail Policii ČR plán měření (tedy informaci ve kterých z určených míst bude měření provádět v nadcházejícím týdnu) je z hlediska zákonnosti změřené rychlosti stěžovatele, a použitelnosti takto získaných důkazů, zcela irelevantní; nebyl proto důvod ji posuzovat. Jak již vysvětlil krajský soud, i pokud by snad obecní policie plán měření Policii ČR nezaslala, a v důsledku toho, by případně ve shodný den na shodném místě prováděla měření jak policie obecní, tak Policie ČR, vedlo by to „nanejvýš“ k nevhodnému nakládání s veřejnými prostředky. Provedená měření by však byla provedena v souladu s § 79a zákona o silničním provozu na místě stanoveném obecní policií ze strany Policie ČR, a byla by tedy použitelná jako důkaz v přestupkovém řízení.

[61] Ze shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[62] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu